

דוגמאות מפרשת שמות

ספר שמות פרקים א' עד ה'

סיפור לילדים
מעובד על פי המפרשים המסורתיים

"להרגיש את יפים וזיווים של
פשטי המקראות, בסיפוריהם
ומליצותיהם ורעיונות מוסרם,
המרהיבים לב ונפש גם
בחיצוניותם, וביושר ענייניהם
בטבעיות המידות ונפלאות ד'
וחסדיו"

עולת ראי"ה ב' עמוד קפ"ב בן חמש למקרא

לעילוי נשמת ילד
מתוק ומיוחד
רז הורוביץ

כתיבה: ישראל וינברגר

עריכה ספרותית: חיים אקשטיין

לתגובות: lemaan.tesaper@gmail.com

לסיפורים נוספים הכנסו לאתר www.lemaantesaper.co.il

הקדמה

לפני אלפי שנים חי בארץ ישראל צדיק גדול ואיש חסד ושמו - אברהם אבינו.

יום אחד הודיע ה' לאברהם אבינו: "ארץ ישראל שלך היא, ולבנים שלך אתן אותה, אולם לפני כן יהיו בנך עבדים בארץ אחרת. שם הם יעבדו קשה ויסבלו מאוד, אך לבסוף אוציא אותם משם עם רכוש רב. גם את העם שיעביד אותם אדאג להעניש. והעקר, אברהם, בסוף אביא את הבנים שלך בחזרה אל ארץ ישראל".

עברו השנים, לאברהם נולד יצחק וליצחק נולד יעקב. ליעקב נולדו שנים עשר בנים והם כבר היו משפחה גדולה. יעקב קבל מה' שם נוסף - ישראל, ולכן בניו, נכדיו וניניו נקראו בלשם בן ישראל.

הספור שלנו, על בני ישראל בארץ מצרים, מתחיל מחוץ לארץ ישראל - כשעל פי התכנית של ה', בני ישראל נמצאים בארץ שאינה שלהם.

איך הם הגיעו מארץ ישראל לארץ מצרים? על זאת נוכל לקרא בספר בראשית.

מה קרה לבני ישראל בארץ מצרים? איך יצאו משם? ולאן ה' הוביל אותם?

על כל זאת נקרא בספר שלנו - ספר שמות.

המשפחה שהפכה לעם

כשהגיעו בני ישראל למצרים הם היו רק משפחה אחת. יוסף כבר היה במצרים לפני כלם, ואחריו הגיעו סבא ועקב ושאר בניו: ראובן, שמעון, לוי, יהודה, יששכר, זבולון, דן, נפתלי, גד, אשר ובנימין. כלם, עם הנכדים, היו שבעים נפש.

טוב היה לבני ישראל במצרים. יוסף היה בעל התפקיד החשוב ביותר בממלכה – הוא היה המשנה למלך, סגנו של המלך פרעה. יוסף הצדיק היה איש טוב וחכם שדאג לכל המצרים, וגם המצרים כבדו אותו ואת משפחתו. בני ישראל, שלא היו אנשים רבים, לא הפריעו למצרים. החיים הטובים האלה נמשכו עד שנפטר יוסף, ואחריו כל אנשי אותו הדור.

במשך השנים, המשפחה הקטנה הלכה וגדלה באפן בלתי רגיל. אמהות רבות זכו להריון, התינוקות שנולדו היו בריאים ושלמים, ילדים לא לקו במחלות מסכנות וגם מבגרים לא נפטרו בגיל צעיר. כך קרה שבני ישראל הפכו לעם גדול, וזה כבר התחיל להפריע למצרים.

"מה יהיה אם הם ימשיכו לגדול?" שאלו המצרים זה את זה. "הם עוד עלולים להפוך לעם גדול ולהשתלט על מצרים!"

למרות החששות, לא עשו המצרים דבר במשך זמן רב. הם הרי זכרו כמה דאג להם יוסף, המשנה למלך, ומה הוא עשה למען מצרים. לכן גם לאחר מותו, הם לא עשו דבר נגד המשפחה שלו. כך היא הפכה להיות לא רק משפחה – אלא ממש עם.

בני ישראל הופכים לעבדים

יום אחד הכל השתנה. מלך חדש קם במצרים. אדם שלא היה ממשפחת המלכים, אף היה חכם, גבור וחזק, והצליח להשתלט על המלוכה. על יוסף הוא לא שמע, על עזרתו הרבה למצרים לא ידע, ולנגד עיניו ראה רק את הבעיה הגדולה של עמו – בני ישראל ההולכים ומתרבים.

"ראו את בני ישראל", אמר המלך המצרי לעמו, "הם כבר אינם משפחה קטנה, הם הפכו לעם גדול וחזק יותר מאתנו. אם יום אחד תפרץ מלחמה הם עלולים להצטרף לאויבים שלנו ולהלחם בנו. אנחנו חייבים לפעול!"

שמעו המצרים את אזהרתו של פרעה וחשבו מה לעשות. "נטיל עליהם לבנות ערים גדולות, בשביל לשים בהן את כל האוצרות שלנו" הציעו "בניה של ערים גדולות היא עבודה קשה, בני ישראל יצטרכו לסחב אבנים כבדות ויעבדו קשה מבקר עד ערב. כך הם יהיו חלשים ולא יוכלו להלחם בנו, וגם לא ילדו ילדים רבים כל כך."

אמרו ועשו. בתחלה הם מנו שרי מסים שהיו אחראים על העבודה, שיקחו מבני ישראל אנשים לעבד בבניית הערים. מדי חדש הם לקחו עובדים לעבודה הקשה. כעבר חדש היו העובדים חוזרים לבתיהם, ואנשים אחרים היו נלקחים לעבד במקומם. המצרים נתנו להם את חמרי הבניה, ובני ישראל החלו לבנות ערים גדולות לאוצרות של פרעה – פיתום ורעמסס.

קשה ומפרכת הייתה העבודה שהטילו המצרים על בני ישראל. אף על פי כן למרבה הפלא, עם ישראל המשיך לגדל ולגדל. מאמצים רבים עשו המצרים על מנת להחליש את בני ישראל – אף ללא הצלחה.

הצטערו המצרים וכמעט התאשו "האם אי אפשר לעשות דבר כדי שבני ישראל יהיו חלשים?" אמרו אחד לשני אף לא אמרו נואש. המצרים החליטו להקשות על בני ישראל הרבה יותר: הם הפסיקו לתת את חמרי הבניה לעובדים, ופקדו על העובדים העברים להכין את חמרי הבניה בעצמם.

המצרים הרשעים לא הסתפקו בזה. מעתה, הם החליטו, בני ישראל לא יעבדו רק בבניית הערים, ולא רק שרי המסים יקחו מהם עבדים. מעכשיו והלאה, יוכל כל איש מצרי לקחת לו עבדים כרצונו. אם רק ירצה – יקח לו אחד מבני ישראל, ויטיל עליו כל עבודה שעולה בדעתו. כך הפכו המצרים את בני ישראל לעבדים של ממש.

המילדות הגבורות

העבודה היתה קשה מאוד לבני ישראל, אך לא עזרה כלל למצרים: בני ישראל המשיכו לגדול ולהתחזק. מלך מצרים הרגיש שאין לו בררה, והוא חיב למצא דרך חדשה להחליש אותם. הפעם, עלה בלבו רעיון מרשע במיוחד.

"אם בני ישראל מתרבים, ושום דבר אינו עוצר אותם, אצטרך פשוט להרוג אותם", חשב בלבו פרעה. "אבל בעצם, זה לא כל כך פשוט. אולי המצרים לא ירצו להרוג פתאום עם שלם. וחוץ מזה, מה יקרה אם בני ישראל יבינו שאני רוצה להרוג אותם, וילחמו בנו? הם הרי רבים מאוד!"

לבסוף, פרעה הרשע מצא דרך להרוג בבני ישראל בלי שאף אחד ידע. המילדות, אלו שהולכות לעזר לאמהות שצריכות ללדת, מתאימות בדיוק למשימה הזו.

קרא פרעה למילדות העבריות, שפרה ופועה. "כאשר אתן באות לעזר לאשה עבריה ללדת", צוה עליהן, "בדקו אם התינוק שנולד לה הוא בן או בת. אם זו בת – תנו לה לחיות, אך אם הוא בן – הרגו אותו".

זו היתה תכניתו הנוראה של פרעה: התינוקות ימותו כבר בלידתם, ואף אחד לא ידע שפרעה הוא זה שצוה לעשות זאת.

אבל המילדות היו גבורות וצדיקות, ולא הסכימו בשום אופן לעזר לפרעה לעשות מעשה מרשע כל כך. הן החליטו להשאיר את התינוקות בחיים, ולא להקשיב למה שצוה עליהן פרעה הרשע. הן ידעו שפרעה הוא מלך חזק, שיכול להעניש אותן בחמרה, אך בכל זאת הן החליטו להמשיך לעזר לאמהות, לטפל בבנים שנולדים וגם לתת להם כל מה שהן יכולות כדי שיהיו בריאים.

כששמע פרעה כי הבנים העבריים ממשיכים להולד ללא כל בעיה, צוה להביא אליו את המילדות.

"מדוע לא שמעתן בקולי?" שאל בכעס, "מדוע אתן משאירות את הבנים בחיים?"

המילדות לא גלו לפרעה שהן אלו שעוזרות ללדת את התינוקות. הנשים העבריות אינן כמו הנשים המצריות, ענו לפרעה, "הן פשוט יולדות עוד לפני שמגיעה אליהן המילדת. איננו יכולות לעשות כלום, הן מסתדרות בלעדינו..."

ה' ראה את מעשה הגבורה של המילדות, ונתן להן שפר. בזכותן המשיך עם ישראל לגדול ולגדול.

כשראה מלך מצרים שהמילדות אינן מקשיבות לו, הוא שלח אותן לכלא, ומאותו הרגע כבר לא הסתיר יותר את תכניתו. הוא צוה על כל המצרים לבצע את הגזרה שלו: "כל בן שנולד לבני ישראל", פקד על המצרים, "זרקו לניאור – ורק את הבנות השאירו בחיים."

תינוק אחד מיוחד

מרגע שפרסם פרעה את גזרתו על התינוקות של בני ישראל, החלו המצרים לעקב אחרי האמהות. כשידעו על אם שאמורה ללדת – היו באים המצרים ולוקחים את התינוק שנולד. הצער והפחד מהגזרה הנוראה הזו היו קשים מנשוא, עד כדי כך שהיו משפחות שהפסיקו להוליד ילדים.

עמרם היה איש חשוב משבט לוי, שהחליט עם אשתו יוכבד שלא להכנע לגזרת פרעה. למרות הגזרה הקשה היא ילדה בן. הלדה, שהתרחשה עוד לפני שנגמרו תשעת חדשי ההריון, הייתה שמחה מאוד: יוכבד שמחה כמובן גם בשנולדו ילדיה הקודמים, מרים ואהרן, אך הפעם השמחה הייתה בלתי רגילה. היא הבחינה שבתינוק הזה יש משהו מיוחד.

"התינוק הזה בריא ושלם לגמרי, ממש כמו תינוק שנולד בזמן", התפעלה יוכבד, "יש בו גם יפי מיוחד במינו, הוא אינו ילד ככל הילדים!" התבוננה יוכבד בתינוק, והחלה להבין שלא במקרה נולד לה תינוק שכזה. "אולי מיעד לו ה' תפקיד חשוב", חשבה לעצמה. "אם כך, למרות גזרת פרעה בודאי ישמר עליו ה' באפן מיוחד. אשמר עליו מכל משמר, בכל דרך אפשרית!"

במשך שלושה חדשים שמרה יוכבד על בנה התינוק בביתה, והסתירה אותו עד שהגיע הזמן שבו אמור היה להיולד. היא הצליחה להחביא אותו מעיני המצרים, אך ידעה שלא תוכל להמשיך כך עוד. "המצרים שעוקבים אחרינו יגיעו בקרוב לחפש את התינוק", אמרה לעצמה, "עלינו למצא תחבולה אחרת כדי לשמר עליו."

חשבה יוכבד, עד שלבסוף מצאה פתרון: היא בנתה תבה, וצפתה אותה בחמר מבפנים ובצפת מבחוץ, כדי שלא יפגשו לתוכה מים. תבה כזו תוכל להחזיק מעמד באור.

קראה יוכבד לבתה הבכורה מרים. "איננו יכולים יותר לשמר על אחיך הקטן בבית", אמרה. "נניח אותו בתבה, ונסתיר אותה בין קני הסוף שבאיור. את תלכי לשם ותשגיחי על אחיך מרחוק. אין לי ספק שה' יעזר לנו לשמר עליו."

הניחה יוכבד את התינוק הקטן בתבה, ואת התבה הסתירה היטב בין קני הסוף על שפת האיור. הלכה מרים אל שפת האיור והשגיחה על התבה, מליאת צפיה לראות מהיכן תבוא ישועת ה'.

בת פרעה מצלה את התינוק

באותו יום, יצאה בתו של המלך פרעה מן הארמון, לרחוץ באור. הלכה בת המלך, ועמה המשורות, הישר אל המקום ביאור שבו הוסתרה התבה.

ירדה בת פרעה להתרחץ, והמשורות חכו לה על שפת הנָהָר. לפתע, בין קני הסוף, ראתה בת פרעה את התבה הקטנה. קראה בת המלך לאחת המשורות, שתכנס לתוך סבך הקנים ותביא אליה את התבה.

פתחה בת פרעה את התבה, ולהפתעתה נגלה לפניה תינוק בוכה. "מה עושה כאן תינוק, בתוך קני הסוף? מדוע הוא אינו בביתו, וכיצד הגיע לתוך תבה?" תהתה. כשנצברה בת פרעה בגזרה שגזר אביה, הבינה הכל. "זהו בןדאי תינוק עברי, שהמשפחה שלו הסתירה אותו כאן מפני הגזרה..."

שמעה בת פרעה את בכיו של התינוק הקטן ורחמה עליו. "מסכן, תינוק כל כך קטן, כיצד הוא ישאר כאן לבד?" אמרה לעצמה, ומיד החליטה: "אאמץ אותו ואטפל בו".

אולם לא היה פשוט לאמץ את התינוק. הרי הוא עדין קטן מאוד, ולא יוכל לחיות כלל מבלי לינק חלב אם. "אין אכל להאכיל את התינוק הקטן?" חשבה בת פרעה.

מרים, שעדין עמדה מרחוק, ראתה את כל המתרחש – והחליטה להתקרב אל בת פרעה.

"האם תרצי שאקרא לאשה עבריה שיוכלה להניק את התינוק?" הציעה לבת פרעה. "בןדאי!" ענתה לה בת פרעה, ומרים הלכה במהירות לקרא לאשה עבריה. ולמי היא קראה? כמובן, לאמה יוכבד.

הגיעה מרים עם אמה יוכבד אל היאור, שם עמדה עדין בת פרעה עם התינוק הקטן. בת פרעה, שלא ידעה כלל כי יוכבד היא אמו של התינוק, פנתה אליה: "קחי נא את התינוק", בקשה, "טפלי בו בשבילי עד שכבר לא יצטרך לינק, ואני אשלם לך".

יוכבד, כמובן, לקחה את התינוק בשמחה, וטפלה בו כמו שרק אמה יודעת.

כאשר גדל התינוק, הביאה אותו יוכבד לבת פרעה. בת פרעה אהבה אותו וטפלה בו כאלו היה הבן שלה. גם שם מיחד נתנה לו – שם המזכיר את ספור הצלתו של התינוק הקטן מהיאור. "משיתי אותו מן היאור", אמרה בת פרעה, "ולכן אקרא לו: משה".

כך גדל משה הקטן בבית פרעה, ללא סכנה וללא חשש מהגזרה. ישועת ה' העלימה את הפחד והחשש לחיי התינוק המיוחד, בצורה מפתיעה יותר מכל מה שנתן היה להעלות על הדעת.

משה מציל את אחיו מהמצרי

רוצים לקרוא את ההמשך? הזמינו את הספר כאן

משה מפריד במריבה בין אחיו

משה נחלץ לעזרת בנות יתרו

כשהגיע משה לארץ מדין, התעכב על יד באר מים לנוח מהדרך הארבה. כמו בכל יום, באו אל הבאר רועי צאן, כדי להשקות את צאנם ממי הבאר. באותו היום הגיעו לפני כלם שבע רועות צאן, עם הצאן של אביהן יתרו, איש חשוב באותה הארץ. הן שאבו מים מהבאר ומלאו את השקות כדי שהצאן יוכלו לשתות.

לפתע הגיעו לבאר רועים אחרים, גרשו את שבע הבנות, והביאו את הצאן שלהם כדי לשתות את המים ששאבו הבנות.

משה ראה את העול המתרחש מול עיניו, קם וגרש את הרועים, עוד לפני שהספיקו לגזל את המים ששאבו בנות יתרו. כך יכלו בנות יתרו לתת לצאנן לשתות מהמים ששאבו בעמל רב מהבאר. משה לא הסתפק בכך, וכאשר המים שבשקות – נגמרו שאב משה בעצמו מים חדשים מהבאר בשביל הכבשים שעוד לא שתו.

בעקבות העזרה המיוחדת שזכו לה באותו היום, חזרו הבנות לביתן מקדם מהרגיל, כאשר אביהן יתרו עדין לא חזר לביתו.

רעואל, הסבא, יושב בבית והפתע לראות את הבנות חוזרות. "מדוע הגעתן מקדם כל כך היום?" שאל אותן בפליאה. "הרי בדרך כלל מפריעים לכן להשקות את הצאן. האם הפעם נתנו לכן להשקות את הצאן ללא הפרעה?"

"סבא", הסבירו הבנות, "גם היום, כמו תמיד, הגיעו הרועים והפריעו לנו; אבל היום הגיע לעזרתנו איש מצרי שהציל אותנו מהרועים. הוא שאב בעצמו מים נוספים לכל הכבשים ועוד השקה אותן בשבילנו."

"איזה איש מיוחד! מדוע לא קראתן לו שיבוא אל ביתנו?" שאל רעואל את הבנות. "אנו צריכים להודות לו על העזרה שהעניק לכן. בבקשה קראו לו לביתנו ונעשה סעודה לכבודו".

כשהגיע משה, יתרו כבר חזר לביתו, והודה למשה על עזרתו הרבה. הם שוחחו והתרגשו. האחד מחכמתו של חברו. כאשר הציע יתרו למשה להתארח בביתו לתקופה ארוכה, הסכים משה ברצון. במשך הזמן נשא משה לאשה את צפורה, אחת מבנות יתרו.

במהלך השנים הרבות ששהה משה במדין הרחוקה, לא שכח את אחיו בני ישראל הנמצאים בארץ מצרים. כאשר נולד לו בן, קרא לו משה 'גרשום'; בזאת רצה לומר כי לעת עתה הוא גר 'שם', רחוק מאחיו האהובים, אך הוא מקווה לשוב אליהם במהרה.

הגיע זמן הגאולה

הסנה הבוער

למשה היה תפקיד בביתו של יתרו: הוא היה רועה הצאן שלו. מדי יום היה לוקח את הצאן הרחק מהישוב, והרחק משדותיהם של אנשים אחרים. הוא היה מוליך את כל הכבשים, התישים והעזים אל המדבר, ושם היה נותן להם לאכל מצמחי הבר. פעם אחת הגיע משה עם הצאן להר סיני, ששהיה הר רגיל בכל ההרים, כך לפחות חשבו האנשים באזור. משה הפתע מאוד לראות על ראש ההר מחזה מיוחד במינו: על ראש ההר בער שים סנה באש גדולה וחסקה, אך ענפי העץ והעלים שלו נשארו שלמים! "אין האש הגדולה אינה מכלה את העץ?" תהה משה. "אני חייב לראות מקרוב את המראה המדהים הזה", אמר לעצמו והתחיל לעלות במעלה ההר. ראה ה' את משה מתקרב לראות את הסנה, וקרא לו: "משה משה!" "הנני!" ענה משה לקול הקורא "השאר במקומך ואל תמשוך להתקרב לכאן!" המשיך הקול. "חלוץ את נעליך, כי האדמה שאתה עומד עליה אדמת קדש היא". "מיהו הקול המדבר אלי?" חשב לעצמו משה.

ה' זוכר את בני ישראל

מיד חלץ משה את נעליו, והקול הציג את עצמו: "אני הוא אלוהי אבותיך, אלוהי אברהם אלוהי יצחק, ואלוהי יעקב". מיד הסתיר משה את פניו, כי חשש להסתכל על האלוהים. "ראיתי את הקושי של עמי במצרים, שמעתי את הצעקות שלהם וגם כאבי הלב שלהם ידועים לי", אמר ה'. "אני רוצה להצילם מהמצרים הרשעים, ולהעלות אותם מארץ מצרים אל ארץ יפה, נעימה ורחבה שיהיה בה מקום לכלם. ארץ שבה בעלי חיים בריאים ושרותיה מתוקים. ארץ שמבקשת על ידי עמים רבים. היום גרים בה הכנעני, החתי, האמורי, הפרזי, החייו והיבואסי, אך רצוני הוא שהארץ הטובה הזו תהיה בלחם שלכם". "אמת היא שכבר לאברהם אביכם הודעתי שבני יהיו עבדים, ואני הוא שגזרתי על בני ישראל שירדו למצרים. ובכל זאת המצרים כבר הגזימו וגרמו לכם סבל גדול מדי. אינני יכול להתעלם מהצעקה של בני ישראל הסובלים. החלטתי שהגיע הזמן לקיים

את סופה של ההבטחה שהבטחתי לאברהם – שבניו יצאו מהארץ הזרה עם רכוש רב,
ויעלו בחזרה אל הארץ המבטחת".

מִשֶּׁה הַמְנַהִיג הָרְאוּי

פִּיצַד יִגֶּשׁ מִשֶּׁה אֶל פְּרַעֲה?
מַסְקֵרוֹ! הַזְמִינוּ אֶת הַסֵּפֶר כָּאן

אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים

לְאַחַר שֶׁשָּׁמַע מִשֶּׁה אֶת פְּרֻטֵי הַתְּכֵנִית, שָׁאַל: "יִדְאִי הַזִּקְנִים יִסְכִּימוּ לְבֹא אֵתִי אֶל פְּרַעֲה לְבַקֵּשׁ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, אִם מָה יִקְרָה בְּאֶשֶׁר פְּרַעֲה אָבֹן יִסְרֹב בְּהַתְחַלָּה? הֲרִי בְּאֶשֶׁר הַזִּקְנִים יִרְאוּ שֶׁהַבְּשׂוּרָה שְׁלִי לִיְצִיאָה מִמִּצְרַיִם אֵינָה מִתְמַמֶּשֶׁת מִיָּד, הֵם עֲלִילִים לַחֲשׂוֹב שְׂאִינֶנִּי דוֹבֵר אֱמֶת! בְּמִיָּחַד אַחֲרֵי שֶׁהִבְטַחְתִּי לָהֶם שִׁיתַּרְחֲשׁוּ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת".

"אָבֹן, הַזִּקְנִים וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם חֲכָמִים וְנִבּוֹנִים, וְאֵינָם מְאֲמִינִים לְכָל אֶחָד", עֲנָה ה'. "לָכֵן אֶתֶּן לָךְ כְּמָה אוֹתוֹת, סִימָנִים שֶׁבְּעֶזְרָתָם יֶאֱמִינוּ לָךְ שְׂאִנִּי ה', אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם שְׁלַחְתִּי, אוֹתָךְ. אֵתָה תַעֲשֶׂה לַפְּנִיָּהם מַעֲשִׂים שְׂאֵדָם אֵינֹו יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע, וּכְשֶׁהֵם יִרְאוּ נִסִּים כָּאלֹו - הֵם יֶאֱמִינוּ שֶׁדִּבַּרְתִּי אֵתָךְ.

מָה אֵתָה מַחְזִיק עֲכָשְׁיוֹ בִּידָךְ? שָׁאַל ה'.

מָטָה", עֲנָה מִשֶּׁה שֶׁכִּרְגִיל, הַחֲזִיק בִּידוֹ מִקֵּל שֶׁל רוּעֵי צֶאֱן.

"זֶרֶק אוֹתוֹ עַל הָאֲדָמָה!" צִוָּה ה'.

זֶרֶק מִשֶּׁה אֶת הַמָּטָה עַל הָאֲדָמָה וּלְפַתַּע, הַמָּטָה – הִפָּךְ לִנְחָשׁ!

מִיָּד בָּרַח מִשֶּׁה מִפֶּחַד הַנְּחָשׁ אָךְ, ה' הִרְגִיעַ אוֹתוֹ.

"אֵל תִּפְחַד", אָמַר "אֵתָה יִכּוֹל לְשַׁלּוֹט עַל הַנְּחָשׁ הַזֶּה, תִּפּוֹס אֶת הַנְּחָשׁ בְּזַנְבּוֹ".

תִּפּוֹס מִשֶּׁה אֶת הַנְּחָשׁ בְּזַנְבּוֹ, וּבְדֶרֶךְ פָּלָא חָזַר הַנְּחָשׁ לִהְיוֹת שׁוֹב מָטָה.

"רְאֵה", אָמַר ה', "יִתְכַּן שִׁיְהִיוּ אֲנָשִׁים שְׁלֹא יֶאֱמִינוּ לָךְ אַחֲרֵי אוֹת אֶחָד. לְשֵׁם כֵּךְ אֶתֶּן לָךְ

אוֹת נֹסֶף, גַּם הוּא נֹס לֹא טִבְעִי. הַכֵּנֶס אֶת יָדְךָ לְבֵית הַשָּׁחִי", צִוָּה ה'.

מִשֶּׁה הַכֵּנִס אֶת יָדוֹ לְבֵית הַשָּׁחִי, וּכְשֶׁהוֹצִיא אֶת הַיָּד רָאָה, לְתִדְהֶמְתוֹ שֶׁהִיא הַתְּמַלָּאָה

בְּפִצְעֵי צִרְעָת!

"הַכֵּנֶס אֶת יָדְךָ שׁוֹב לְבֵית הַשָּׁחִי", צִוָּה ה' בְּשֵׁנִית.

הַפַּעַם, לְאַחַר שֶׁהוֹצִיא אֶת יָדוֹ, רָאָה מִשֶּׁה שֶׁהִיד נִרְפָּאָה מִהַפְּצָעִים.

"אֶת שְׁנֵי הַנִּסִּים הֵלֵלוּ עֲשִׂיתָ עֲכָשְׁיוֹ, וְתוֹכַל לַעֲשׂוֹת אוֹתָם בְּכָל מְקוֹם, בְּעֶזְרַת הַמָּטָה

שְׂאֵתָה לֹוֶקֶח אֵתָךְ תְּמִיד וּבְעֶזְרַת יָדְךָ. לְמִקְרָה שִׁיְהִיוּ אֲנָשִׁים שְׁלֹא יֶאֱמִינוּ אֶפִּילוֹ לְאַחַר

שְׁנֵי הָאוֹתוֹת הֵלֵלוּ, אֶתֶּן לָךְ אוֹת נֹסֶף, אוֹתוֹ תוֹכַל לַעֲשׂוֹת רַק בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁתְּצִטְרוֹךְ

לְבַצֵּעַ אֶת הָאוֹת הַזֶּה. לָךְ עִם הָאֲנָשִׁים לְשִׁפְת הַיָּאוֹר, קַח מִמֵּי הַיָּאוֹר וּשְׁפֹךְ אוֹתָם עַל

הָאֲדָמָה. הֵנֶס יִהְיֶה שֶׁהַמִּים יִהְיוּ לַפֶּתַע לָדָם.

"כְּאִשֶּׁר תִּבְשֹׁר לִבִּי יִשְׂרָאֵל עַל הַגָּאֻלָּה, תַּעֲשֶׂה לַעֲיִיבֵיהֶם אֶת הָאוֹתוֹת הַלְלוּ מִיָּד", סִבֵּם ה' "הֵם יֵאֱמִינוּ לְךָ שְׂאֵבִי אָבִן שְׁלַחְתִּי אוֹתָךְ וְכָךְ, גַּם כְּאִשֶּׁר הִתְהַלִּיף יִסְתַּבֵּךְ בְּפִי שְׁהוֹדַעְתִּי לְךָ הֵם – לֹא יֵאָבְדוּ אֶת הַתְּקוּהָ".

אהרן מצרף לצוות

רוצים לקרוא את המשך? הזמינו את הספר כאן

יוצאים להציל את עם ישראל

ברית מילה בדרך

כְּשִׁינְצֵאוּ מִנְּשָׁה וּמִשְׁפָּחָתוֹ לְדֶרֶךְ, צְפוּרָה אִשֶּׁת מִנְּשָׁה הָיְתָה בְּהַרְיוֹן וְעַמֻּדָה לְלֶדֶת. אֵף עַל פִּי כֹן, לִמְעַן הַצֵּלֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם הִחְלִיטוּ לְצַאת לְדֶרֶךְ לֹא עֲבוּבִים.

עוֹד לִפְנֵי שְׁהִגִּיעוּ לְמִצְרַיִם יִלְדָה צְפוּרָה בֶּן בְּמִזְל טוֹב. "אֲנִי חַיִּים לְהַמְשִׁיךְ בְּדֶרֶךְ לְהַצִּיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", אָמַר מִנְּשָׁה לְצְפוּרָה. "אִם נַעֲשֶׂה בְרִית מִילָה לְתִינוּק הַקָּטָן נִצְטָרֵךְ לְטַפֵּל בּוֹ עַד שְׁיִבְרִיא. הָאֵם נוֹכַח לְהִתְעַבֵּב מֵהַצֵּלֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? דַּעֲי, אִשְׁתִּי הִיָּקְרָה, אָבוֹתִי לְמָדוּ אוֹתִי כִּי בְּמִצְבִּים כְּאֵלָה יֵשׁ לְדַחוֹת אֶת קִיּוֹם בְּרִית הַמִּילָה לְמוֹעֵד מֵאַחֵר יוֹתֵר".

אֵף לֹא כֹךָ רָצָה ה'. כְּשֶׁעָצְרוּ מִנְּשָׁה וּמִשְׁפָּחָתוֹ בְּאֶכְסִנְיָה כְּדֵי לָנוּחַ, לִפְתַּע פְּתֹאוֹם נַעֲשֶׂה מִנְּשָׁה חוֹלָה מְאוּד. מִנְּשָׁה הִבִּין שֶׁזֶה סִימָן מֵה' שֶׁהַפֶּעַם יֵשׁ לָקִים אֶת בְּרִית הַמִּילָה בְּזִמְנָהּ, וְרַק לְאַחֵר מִכֵּן יוֹכְלוּ לְהַצִּיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

"צְפוּרָה אִשְׁתִּי הִיָּקְרָה, אֲנִי מִבִּין שֶׁהַמַּחְלָה הַזֹּאת לֹא הִגִּיעָה סֶתֶם", אָמַר מִנְּשָׁה, "אֵף עֵקֶב הַמַּחְלָה יְדֵי רוּעֵדוֹת, וְאִינִי יֹכֹל לָקִים אֶת הַמִּצְוָה. בְּבִקְשָׁה קִיּוּמִי אֶת בְּרִית הַמִּילָה בְּעֶצְמִי". צְפוּרָה לָקְחָה אָבִן צֹר וְקִיָּמָה אֶת מִצְוַת בְּרִית הַמִּילָה בְּתִינוּק הַקָּטָן.

לְאַחֵר בְּרִית הַמִּילָה הִתִּינוּק צָרִיךְ הָיָה לְהִבְרִיא, אֵף מִנְּשָׁה צָרִיךְ הָיָה לְהַמְשִׁיךְ בְּדֶרֶךְ לְמִצְרַיִם. לָכֵן צְפוּרָה לָקְחָה אֶת הַתִּינוּק וְאֶת גֶּרְשׁוֹם בְּחִזְרָה לְבֵית אָבִיהָ. מִנְּשָׁה הַמְשִׁיךְ לְבָדוּ בְּדֶרֶכָּהּ לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.

הבשורה לעם ישראל
רוצים לקרוא את המשך? הזמינו את הספר כאן

פרעה מסרב לשלח את ישראל

לאחר שבשרו לבני ישראל על הגאלה המתקרבת, הזדרזו משה ואהרן ללכת אל המלך פרעה, לבקש ממנו להוציא את בני ישראל ממצרים. פרעה רשע היה - אך לא טפוש, הוא הכיר גם אלים ואלילים שבהם האמינו עמים שונים.

"כך אמר ה' אלוהי ישראל", אמרו משה ואהרן אל פרעה, "בני ישראל, שאתה מעביד אותם, הם העם שלי. אני מצוה עליך להוציא אותם לשלוחה ימים לעבד אותי במדבר. אחרי כן הם יחזרו לעבדות אצלך במצרים", מסרו לפרעה את צווי ה' לפי התכנית. "מי זה בדיוק ה' הזה, שאתם מדברים בשמו?" צחק פרעה בתגובה. "נראה לכם שאתם יכולים להמציא המצאות? אני מכיר אלים רבים, ואין אל שנקרא ה'. לא אותר על עבודה של עבדים רבים כל כך לשלוחה ימים, רק בגלל אל שהמצאתם".

"אנחנו, בני ישראל, הננו צאצאי העברים, שהגיעו למצרים לפני שנים רבות מעבר הנהר. ה' הוא האלוהים שלנו, לא המצאנו שום דבר", ענו משה ואהרן והזהירו את פרעה: "כדאי שכבוד המלך ידע - אם לא נקים את מה שאלוהינו מצוה עלינו, הוא עלול להעניש אותנו. האם המלך מעבין שכל עבדיו ימותו או יחלו במחלות קשות? אנו שבים ומבקשים: הרשה לנו לצאת לשלוחה ימים בלבד לקיים את מה שצוה עלינו אלוהינו".

"משה ואהרן", ענה להם פרעה, "הפסיקו עם הרעיונות המוזרים שלכם. אתם עלולים לגרום לעבדים להתחיל לחשוב על חפץ, ומי יודע מה עוד יעלה בדעתם במקום לעבד כמו שצריך? אני דורש מכם לחזר לעסק בענייניכם. חדלו מלעורר בעיות בממלכה שלי".

המצב מדרדר

לא להתיאש!

השוטרים העברים ראו שאינם מצליחים לעמוד במשימה, והחליטו לגשת אל המלך פרעה. הם באו אל פרעה והתלוננו: "איך אנו יכולים לעמוד בדרישה הזו? מדוע אתה מטיל עלינו משימה בלתי אפשרית? לעבדים לא נותנים תבן, ולנו אומרים לדאוג שהם יבנו בדיוק אותה כמות לבנים כמו קדם? איננו יכולים לעמוד במשימה כזו. בסופו של דבר אנחנו רק נענשים, לא יוצא מזה שום דבר טוב לממלכה."

"אתם העברים", ענה פרעה בזעם, "המצאתם תרוצים כדי להקל את העבודה שלכם. באמת, ללכת לעבד את האלוקים שלכם? תרוצים כאלה לא מתקבלים אצלי! לא אשנה את הגזרה, אתם תמשיכו לאסוף תבן ולעבוד קשה, כך תפסיקו לחפש תרוצים."

הצטערו השוטרים וחרזו לעבודתם, לפקח על העבדים. שוב הם ראו כמה סובלים העבדים מהגזרה החדשה והבלתי אפשרית.

ביציאתם מארמון פרעה, פגשו השוטרים את משה ואהרן. "חשבנו שבאתם לבשר לנו על גאלה!" התלוננו השוטרים "במקום זה נתתם לפרעה סבה לגזר עלינו גזרה חדשה. בגללכם פרעה חושב שאנחנו בטלנים, ועושה לנו את החיים קשים יותר. ה' רואה מה שעשיתם לנו, והוא עוד יעניש אתכם על כך."

הקשיב משה לטענת השוטרים, ולא ענה דבר. הוא חשב בלבו שאת התשובה יכול לתת רק ה' בכבודו ובעצמו.

חזר משה ופנה אל ה' בשאלה: "מדוע גרמת שהמצב של בני ישראל יהיה גרוע יותר? אני זוכר היטב את התכנית, אני יודע שפרעה אמור להכביד את לבו ושהתהליך יקח זמן, אבל לא אמרת שיעשה גרוע יותר. אם עוד לא הגיע זמן הגאלה, מדוע שלחת אותי עכשיו?"

תשובת ה' לא אחרה לבוא. "אל דאגה, משה", עויד אותו ה', "בקרוב מאוד תראה את הישועה. האמן בי והמשך למלא את מצותי כמו שעשית עד עכשיו. בסופו של דבר עוד תראה - פרעה לא רק יסכים להוציא אתכם, אלא הוא בעצמו יגרש אתכם, ויזרז אתכם לצאת ממצרים כמה שיותר מהר!"

[לקבלת המשך הסיפור והסדרה כולה לחצו כאן](#)